

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Margaretae, Reginae Scotiae, ex ea, quæ est apud Surium. Exceßit
è corpore, Anno Christi 1097. quo & eius maritus, Scotorum rex,
Malcolmus, teste Ioan. Molano in Appendice ad Vsuardi ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

VITA S. MARGARETAE, REGINAE

C. Baron. in
Not. M. Ro.

Scotia, ex ea, quæ est apud Surium. Excessit è corpore, Anno Christi 1097. quo & eius maritus, Scotorum rex, Malcolmus, teste Ioan. Molano in Appendice ad Vsuardi Martyrologium.

10. Iunij.

Mortuo Edmundo rege cum primis strenuo, qui ab Anglis, propter insuperabilem fortitudinem, ferri lateris cognomen acceperat, Canutus rex, Angliæ conqueror, filios eius Edmundum & Eduardum, propter foedus cum patre illorum ictum, præ pudore ferire non valens, ad regem Sueuorum ferriendos transmisit; qui pietate motus, eos ulterius ad regem Hungarorum Salomonem, vitæ reseruandos misit. Edmundo verò sine liberis

Parentes S.
Margareta.

decedente, Eduardus frater eius, Agatham Imperatoris filiam duxit, ex qua sanctam Margaretam, postea Scotiæ reginam progeniuit. Quæ cum primæua adhuc florente ætate, insigne pietatis specimen de se præberet, suorum magis quàm propria voluntate, Regi Scotorum Malcolmus, in matrimonium collocatur. Vbi licet ea quæ mundi sunt, agere compelleretur, attamen mundi rebus & desiderijs postpositis, pietatis operibus sedulo incumbebat.

Nubit Mal-
colmo regi
Scotiz.

In loco, vbi nuptiæ eius fuerant celebratæ, sanctissimæ Trinitati nobilem ecclesiam construxit: eamque varijs magni precij ornamentis decorauit. Liberos suos cum omni diligentia nutriri, & honestis moribus institui voluit: eoque frequenter ad Dei amorem hortabatur, & præcipua fidei nostræ capita edocebat.

Rege cum magno comitatu aliquò proficiscente comites & satellites eius tanta seueritate

coerce-

coercebat, vt nemo vel leuem alicui iniuriam inferre præsumeret. Porrò ne qua peccati macula in illa resideret, crebrò suum admonebat confessarium, vt quicquid in ipsius dictis vel factis reprehensione dignum inueniret, id secretò indicare non dubitaret. Quod cum ille rariùs & remissius, quam ipsa vellet, faceret, importunam se illi ingerebat, somnolentum illum, & suæ salutis incuriosum ac negligentem vocitâs. Malum aliquè si vidisset, admonebat vt ad meliorem frugem se reciperet: bonos hortabatur, vt studerent fieri meliores.

Cum autem ingente illa Scotorum, multa contra vniuersalis Ecclesiæ consuetudinem illicita fieri videret, varia adhibuit consilia, vt ad veritatis viam, errantes reduceret. Solebant Scoti, neglecta Dominici diei reuerentia, quemadmodum alijs diebus, laboribus insistere. Quod illa summa impietatis esse, & ratione & auctoritate peruicit. Illicita etiam nouercarum coniugia similiter & vxorem fratris defuncti superstitem ducere, quæ ibi antea fiebant, nimis execranda ostendit, & à fidelibus, veluti ipsam mortem detestanda. Multa quoque alia contra morem Ecclesiæ inoleuerant, quæ pia regina de regni finibus extirpauit.

Quando prodibat in publicum, miserorum, orphanorum, viduarum greges, quasi ad matrem piissimam consuebant. Interdum quicquid erat regis proprium, egenis, erogandum abstulit. Neque enim sua dumtaxat, sed seipsam quoque, si licuisset, pauperibus libenter impendisset; atque interim omnibus pauperibus suis, erat ipsa pauperior. Illi enim non habentes, habere cupiebant. Illa verò ea quæ habebat, dispergebat. Neque modo pauperi-

Petit sua errata reprehendi a confessario.

Scoti non colebant diem Dominicum.

Illicita Scotorum coniugia.

Liberalitas in pauperes.

pauperibus indigenis, verum etiam omnium penè nationum, suam munificentiam impendit, innumerabilesque captiuos, dato precio, libertati restituit; quos de gente Anglorum, hostilis Scotorum vis in seruitutem abduxerat. Ocultos etiam exploratores per prouincias misit, ut qui duriore premerentur seruitute, eius libertate redimi possent.

Quotidiana eius exercitia.

Nota eximiam regis & reginae pietatem.

Christi seruos, & à mundi strepitu separatos, summa veneratione prosequabatur, eorumque alloquio gaudebat plurimum; Diuinis laudibus & precibus in Ecclesia persolui solitis, summa cum attentione, semper intererat. Quibus finitis, in cubiculum rediens, sex pauperum pedes lauabat: eosque pecunijs, alijsque rebus necessarijs iuuabat. Deinde parumper sopori indulgebat. Mane facto surgens, nouem infantulos orphanos, omni auxilio destitutos, prima diei hora, ad se introductos, cibus mollioribus flexis genibus reficiebat. Præter hæc, trecentos pauperes in aulam consuetudo erat introduci, & clausis ostijs, rex ab vna, regina verò ab altera parte, Christo, in pauperibus, seruiabant, cibosque specialiter præparatos offerebant. Quo facto, regina ad Ecclesiam se conferens, prolixis precibus & lachrymis atque gemitibus, seipsam Deo sacrificium immolabat. Ante refectioem, 24. pauperes, magna cum humilitate eis ministrando, reficiebat. Deinde tenui cibo potuque, seipsam potius refocillabat, quam reficiebat. Quadraginta ante Pascha, & natalem Christi dies, incredibili abstinentia se affligebat semper; sed propter nimium ieiunij rigorem, vsque ad finem vitæ suæ, acerrimos passa est stomachi dolores: nec tamen ægra corporis valetudo, virtutem operis

peris debilitare potuit. Sacris lectionibus & precibus, die noctuque intentā, animum ad cælestia erigebat.

Confitenti ei aures præbebat Turgotus, secundus Dunelmæ Prior. Illo ergo ad se accersito, vitam suam, cum profuso lachrymarum imbre detegerē cœpit. Cumque de necessarijs sermonem pertexuisset, duo quidem ab eo postulavit; Vnum, ut quo ad viveret, animæ suæ, in Missis & orationibus meminisse vellet; Alterum verò, ut liberos suos summè commendatos haberet; & cum quemlibet eorum ad culmen terrenæ dignitatis euectum conspiceret, illum strenuè officij sui admoneret; nè propter mundi prosperitatem, æternæ vitæ scælicitatem, sua negligentia amitteret.

Vult sui in Missis post obitū haberi memoriā.

Dimidio post hæc annō, ingrauescente morbi molestia, raro è lecto surgere potuit; quarto autem ante obitum suum die, cum rex Malcolmus in expeditione esset, tristior solito effecta, assidentibus ait; fortè hodie tantum mali regno Scotorum accidit, quantum vix multis retrò temporibus. Post dies aliquod, nunciorum relatione eodem die quo regina dixerat, regem cum filio Eduardo fuisse occisum cognouerūt; quem illa, ceu futurorum præscia, multum prohibuerat, ne quòquam tunc cum exercitu progrediretur. Et quâquam multis esset angustijs oppressa, in altissimo tamen diuinæ providentiæ consilio conquiescens, Christo Domino gratias agebat, quòd eam in hac potiùs vita, quam in futura, ab omni peccati macula, multiplici afflictione mundare dignaretur.

Malcolmi regis cædes.

Cum verò mortis circumventa doloribus, iam iam anima è corporis ergastulo vocaretur, Christum

Felicitèr migrat ad Dominum.

ooo

Christi

Christi Iesu nomine suaviter inuocato, ad caelos migravit, foelicitatis eorum particeps effecta, quorum virtutis est exempla secuta. Facies, quae tota in morte palluerat, ita post obitum rubeo candore perfusa est, ut dormienti magis, quam mortuae similis appareret. Corpus eius fuit in ecclesia Sanctissimae Trinitatis, quam ipsa construxerat, ante altare honorifice tumulatum.

VITA & MARTYR. S. BARNABAE AP O-
stoli, ex ea quae est per Alexandrum Monachum.
Castigata tamen ad Eruditissimi Caesaris Baronij
Chronologiam.

C. Baro. an.
aa. tom. 1.

11. Iunij.

Barnabas
Leuitica
serpe ortus.

Esaiæ 4.

in Cypro
natus.

Beatus hic vir Barnabas, de tribu Leui ortus, auorum & proauorum stemmate valde clarus fuit. Qui ut diuitiarum, ita multo magis religionis opinione, apud omnes celebres ac honorati fuere. Cum autem bellorum tempestas ingrueret, ad Cypriorum regionem migrarunt, ne aliquod religionis suae detrimentum paterentur. Porro quod diuitiarum & possessionum amplissimarum gloria excelleret, non hoc ex cupiditatis vel superbiae radice, quasi vitium, pullulabat, sed eam maxime ob rem, facultates multas Hierosolymis, & agrum propè urbem aedificiorum magnitudine valde illustrem possidebant, quod Esaias Propheta ita scriptum reliquisset: Beatos illos fore qui semen in Sion haberent, & domum in Hierusalem. Cuius Prophetiae sensum, Hebraeorum filij carnali sensu interpretantes, diligentissime operam dabant, ut aliquid Hierosolymis possiderent.

Porro parentes eius in Cypro cum degerent, ex sanctissimo matrimonio, hunc Barnabam, elegantem